

ПРИМЉЕНО: 04.03.2019		
Орг. јед.	Број	Врста
	397/1	

Декану Филозофског факултета у Београду, проф. др Миомиру Деспотовићу
Изборном већу Филозофског факултета у Београду

ПРИМЕДБА

на Извештај Комисије за припрему реферата о кандидатима пријављеним на конкурс и предлагање кандидата за избор у звање доцента за ужу научну област Историја српског народа у новом веку (04.02.2019).

Комисија у саставу проф. др Сузана Рајић, редовни професор, председавајући Комисије (Филозофски факултет, Београд), проф. др Радослав Љушић, редовни професор (Филозофски факултет, Београд), проф. др Милош Јагодић, редовни професор (Филозофски факултет, Београд), проф. др Љиљана Чолић, редовни професор (Филолошки факултет, Београд) и проф. др Владан Гавриловић, редовни професор (Филозофски факултет, Нови Сад) припремила је реферат 4. фебруара 2019. године. Реферат с предлогом да се др Урош Шешум изабере у звање доцента за ужу научну област Историја српског народа у новом веку стављен је на увид јавности 18. фебруара 2019. године.

Разумне сумње у објективност потписника реферата, које су подстакнуте прогоном неистомисљеника на Одељењу за историју од јуна 2015. године и нескривеним тражењем противкандидата доценту др Небојши Шулетићу на другим факултетима и на институтима, показале су се истинитим јер су у тексту реферата уочени пропусти формалноправне природе и очигледна пристрасност у оцени кандидата, њихових радова и њиховог укупног научног, педагошког и стручног делања:

1. **Реферат не садржи све обавезне елементе** прописане важећим *Правилником о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Београду*, Гласник Универзитета у Београду, број 200, 23. новембар 2017. Чланом 12, став 1, алинеја 5. поменутог *Правилника*, прописано је да реферат комисије садржи, поред других елемената, „потписе чланова комисије“. У Реферату и у Сажетку недостаје потпис проф. др Љиљане Чолић. Истим чланом, ставом 2. *Правилника* прописано је да „Чланови који не желе да потпишу реферат

Комисије, у обавези су да напишу издвојена мишљења, у оквиру рока утврђеног за припрему реферата“. Увидом у конкурсну документацију утврдили смо да **непотписана чланица Комисије није приложила издвојено мишљење у писаном виду**. Обавезност достављања издвојеног мишљења за чланове комисије који нису потписали реферат предвиђена је не само наведеном одредбом већ, посредно, и чланом 14, став 2 *Правилника* („...реферат са издвојеним мишљењем ако га је било, ставља се на увид јавности на интернет страну факултета, у трајању од 15 дана“) и чланом 16, став 1 („По истеку рока за увид јавности, изборном већу се доставља реферат Комисије, са издвојеним мишљењем...“). **Реченица уметнута на самом крају реферата, после „Закључног мишљења и предлога“, да се проф. др Љиљана Чолић „не изјашњава ни за једног кандидата“, ни по каквом основу не може се сматрати „Издвојеним мишљењем“, како су то потписници Реферата написали.** Чланица Комисије је прихватила избор у Комисију и самим тим прихватила је и све обавезе које из тог чина проистичу. Није навела ниједан разлог због ког неће да се изјасни. Поменути *Правилник* (члан 12, став 2) изричито наглашава да „неиспуњење ове радне обавезе представља основ за позивање наставника на одговорност, у складу са законом и општим актима Универзитета у Београду“.

Недостатак образложеног издвојеног мишљења чини овај Реферат непотпуним.

2. Изостанком издвојеног мишљења проф. др Љиљане Чолић остали смо ускраћени за мишљење члана Комисије који **једини** може правилно да процени научни допринос доц. др Небојше Шулетића, будући да ниједан други члан Комисије није оспособљен да чита и тумачи османске документе. Противстатутарним уклањањем из наставе проф. др Александра Фотића и садашњим покушајем да се истоветан поступак примени на доц. др Небојшу Шулетића, Одељење за историју може остати без стручњака који на научно утемељен начин, кроз нове изворе, тумаче историју Балкана под влашћу Османског царства.
3. Као доказ за чињеницу да су чланови Комисије пре расписивања Конкурса унапред донели одлуку да се доц. др Небојша Шулетић одстрани са Факултета навешћемо да су тражили кандидате на другим факултетима и институтима. Трећи кандидат, доц. др Милош Ђорђевић, већ запослен на Филозофском факултету у Нишу.

Департман за историју, који истовремено конкурише за избор у звање ванредног професора на Филозофском факултету у Нишу, пријавио се на овај конкурс за ниже звање јер је, како је сам јавно рекао, „замољен“ од свог ко-ментора проф. др Николе Самарџића да учествује на конкурс „због конкурентности“, и да ту „молбу никако није могао да одбије“. Повукао се тек после захтева да се јавно определи на ком факултету жели да ради. Такву његову изјаву, изречену на седници Већа Департмана, одржаној крајем јануара, пренела је проф. др Божица Младеновић, редовни професор Филозофског факултета у Нишу, и потврдила пред десетак професора и студената у Београду 04.02.2019. године непосредно после јавног предавања колеге Шулетића.

4. Необјективност, пристрасност и необазирање на универзитетске прописе од стране чланова Комисије проф. др Сузана Рајић, проф. др Милоша Јагодића, и проф. др Радослава Љушића, потврђена је недавним одбијањем њиховог реферата на седници Научно - стручног већа за друштвене и хуманистичке науке Универзитета у Нишу јер су покушали да као монографију прикажу збирку већ објављених и вреднованих чланака једног кандидата (<https://www.ni.ac.rs/servisi/servisi-za-akademske-radnike/pregled-kandidata-za-izbor-u-zvanja-nastavnika/pregled-svih-kandidata/slavisa-nedeljkovic>). Тиме су нанели непоправљиву бруку Филозофском факултету у Београду и Одељењу за историју, који својим стручним и јавним иступима на својеврстан начин представљају. Што се моралног лика проф. др Владана Гавриловића тиче, он је већ познат научној јавности. Већ је позиван у комисије како би по задатку учествовао у одстрањивању наставника непоћудних већини на Одељењу за историју. Потписао је реферат написан против избора проф. др Александра Фотића, реферат који је огромном већином гласова одбијен на Изборном већу Филозофског факултета у Београду 16.11.2017. године.
5. Неодговорност чланова Комисије, пре свега оних који су наставници на Катедри за историју српског народа у новом веку (М. Јагодић, С. Рајић, Р. Љушић), према студијском програму и небрига за студенте огледа се и у томе што је доц. др Небојша Шулетић једини акредитовани предавач и једини стручан да држи наставу на обавезном предмету *Историја српског народа (16 – 18. век)* на II години основних студија историје. Такође, једини је акредитован и једини је доказани стручњак за предмете на IV години *Српски народ под турском влашћу од почетка 16. до краја 18. века*, и *Српски народ у Хабзбуршкој монархији од почетка 16. до*

краја 18. века. Поменута два изборна предмета акредитована су и на мастер и на докторским студијама, а као изборни предмети веома су тражени и међу студентима са других одељења. Таква педагошка и стручна небрига чланова Комисије, наставника на реченој катедри, огледа се и у чињеници да систематски маргинализују предмете за које је акредитован кандидат Шулетић, јер су и након одласка проф. др Војина Дабића у пензију, који је такође био акредитован за те предмете, примили кандидата чије је тежиште истраживања историја 19. и поч. 20. века. Пошто је и др Урошу Шешуму тежиште истраживања историја 19. и поч. 20. века, постоји опасност да прихватањем реферата Катедра за историју српског народа у новом веку остане без иједног стручњака за историју српског народа 16–18. века. Другим речима, на Катедри у чијој је надлежности проучавање и подучавање историје српског народа од 16. до почетка 20. века, остаће само стручњаци за историју 19. и поч. 20. века.

6. Деценијско педагошко искуство доц. др Небојше Шулетића у Реферату је прошло незапажено. То није случајно. Само наглашавање тог искуства дало би му недостижну предност у односу на кандидата др Уроша Шешума. Ретки су наставници који су у тој мери омиљени код студената. Доц. др Небојши Шулетићу се замера што податке о студентској евалуацији „није доставио у конкурсној документацији“. Није ни био дужан то да учини. Како тај чин није регулисан Статутом нити Правилником, кандидат је очекивао да ће се поступити у складу с деценијским обичајем да писац реферата узима податке о студентској евалуацији од декана. Иначе, петогодишњи просек студентских оцена Шулетићевог педагошког рада износи преко 4,80, а за протеклу годину преко 4,90, што га сврстава у сам врх одлично оцењених наставника.
7. Непојмљива пристрасност исказана је приликом оцене јавних предавања која су одржали кандидати 04.02.2019. године. **Неподељени општи утисак свих присутних, изузев чланова Комисије, а то је десетак наставника са Одељења и четрдесетак студената, био је да је доц. др Шулетић одржао упечатљиво предавање на изузетно високом стручном и наставном нивоу које се морало вредновати с неколико оцена разлике у односу на оно које је одржао противкандидат.**

8. **Злонамерност, па чак и пакост**, у проналажењу и најмањих могућих недостатака у иначе веома педантним и прецизним, на оригиналним некоришћеним османским изворима насталим Шулетићевим радовима **понајбоље се очитују у покушају да му се припишу грешке и превиди који не постоје**. Изношење неистина о његовом научном раду представља грубо кршење *Кодекса професионалне етике* Универзитета у Београду, о чему ће бити речи у другим примедбама.
9. Као основни аргумент за одстрањивање с посла чланови Комисије износе тврдњу да је доц. др Небојша Шулетић „учинио озбиљне повреде у обављању посла наставника Филозофског факултета“ и да је прекршио *Правилник о раду Универзитета у Београду – Филозофског факултета*. Доц. др Небојша Шулетић нема ни једну опомену, а камоли казну коју би му изрекао послодавац (декан) или надлежни орган. **На члановима Комисије није да сами пресуђују да ли је колега Шулетић прекршио нека правила**. Таква самовоља чланова Комисије сведочи о томе како они функције на Факултету схватају као освојену „власт“, како је, уосталом, сам проф. др Радош Љушић јавно рекао пред целим Изборним већем 2016. године, „власт“ којом треба принудити на послушност остале наставнике. Бесмислице о наводним повредама у обављању посла доц. Др Шулетића нису ништа друго до одраз немоћи чланова Комисије да пронађу разлоге који би противкандидата поставили у повољнији положај. **Закључак чланова Комисије да доц. др Небојша Шулетић „не заслужује избор у звање доцента због учињених повреда у обављању посла наставника у септембру 2018. године....“** никако се не може прихватити као разлог јер чланови Комисије не поседују правни капацитет да о томе одлучују. Прекорачили су своја овлашћења и овај реферат учинили правно нерегуларним.

Сматрамо да су кандидати у реферату оцењени на изразито пристрасан начин. Предлог комисије да се изабере кандидат др Урош Шешум није заснован на ваљаној аргументацији. Ни приближно нису узете у обзир све релевантне чињенице, а друге су лажно представљене с циљем да се дисквалификује кандидат доцент др Небојша Шулетић. Дискриминацијом једног кандидата прекршен је *Кодекс професионалне етике* УБ. Штавише, такво поступање потписника реферата може довести до кривичне оптужбе за злоупотребу положаја с циљем да се угрози егзистенција кандидата. Сматрамо да реферат у форми у којој је предат не задовољава прописане норме.

Сматрамо да је озбиљно нарушена регуларност конкурса и преручујемо Изборном већу Филозофског факултета да реферат у оваквом облику не узима у разматрање.

У Београду, 4. марта 2019. године

Др Александар Фотић

Проф. др Ђорђе Бубало

Проф. др Милош Ковић

Доц. др Маја Николић